

KAYNANALARIN YERİ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 13.04.2014 tarihli (237.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammed ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Rabb'imiz bize bir imtihan takdir buyurduğunda dağ başında veya bir mağarada, yer altında, evine kapanmış, caminin bir köşesine kilitlenmiş insanlar olarak imtihan edilmemizi istemiyor. Muhakkak diğer insanların da bulunduğu ortamlarda imtihan oluyoruz. Bu açıdan insan Allah'a kulluk için mü'min olup yaşıyor ama bu kulluğun en çetrefilli bölümü insanın kendisi gibi diğer insanlarla oluşturduğu bölümdür.

Biz, hep Allah'ın rızasını kazanmakta namaz kılmayı, zekât vermeyi, cihat etmeyi vb. şeyleri öne çıkarıyoruz. Mesela; "Sabah namazından dolayı insanlar cehenneme girecekler.", "Zekât vermedikleri için malı olanlar cehenneme girecekler." diyoruz. Mesela; kıyamet günü -kâfirler bir tarafa atıldı zaten ama- bize sorulsa: "Müslümanların cennet- cehennemini hesabında problemler nerde?" diye sorulsa hep namazı, zekâtı, haccı, kumarı, zinayı bu tip şeyleri kıyamet günü cennetin önündeki barikatlar olarak görüyoruz. Korkarım ki kıyamet günü bu barikatlar daha çok anneler-babalardır, çocuklardır, aynı anneden doğduğumuz kardeşlerimizdir. Yani insani ilişkilerimiz, Allah ile olan ilişkilerimizden daha çetin bir yokuştur. Çünkü Allah Gafur ve Rahim'dir. Kullarına rahmetiyle muamele eder. Kulunu affetmek için bin bir sebep arıyor Allah.

Kulun Allah'ın rahmeti ile muamele gördüğü bölümü azabı ile muamele gördüğü bölümünden çok daha büyüktür. Ve Allah'ın rahmeti azabını geçecek kıyamet günü. Şu dünyada "Rahman" ismi ile kullarına muamele ediyor, kıyamet günü "Rahîm" ismi ile de muamele edecek mü'min kullarına. Şimdi "canım, yavrum, bebeğim" diye evlatlarını okşayan anneler-babalar, kıyamet günü tekme-sille girecekler çocuklarına. O "cici bebeğim, canım bebeğim, yavrum" ağlamalar, sızlamalar hep palavra olacak kıyamet günü.

Kıyamet günü çok net bir ifadeyle söyleyeyim: Bizim Allah Teâlâ ile olan ilişkilerimizde bir umut kapısı o kadar açıktır ki ben bile kendimi neredeyse oradan girmiş gibi hissediyorum. Ama bir vakıfta beraber yaşadıklarım, bir evde beraber yaşadıklarım, ticaret yaptıklarım, alıp-verdiklerim yani insanlarla ilişkilerim çok çetin bir kapıdır. "Allah'ın rahmetinden kıyamet günü milyarlarca kere umutluyuz ama analarımızdan-babalarımızdan bu umudumuz yoktur çünkü onların da anaları-babaları olacak; onların da anaları-babaları olacak, gidecek böyle yukarıya doğru. İlk baba Âdem de kendi başının çaresine bakacak zaten.

Bizim kıyamet sorunlarımızın başında şimdi sevdiklerimiz, âşık olduklarımız geliyor. Bu bir imtihan olduğu için de hiç buna dikkat etmeyi düşünmüyoruz. "İyi Müslümanlar'ı say bakalım?" "Namaz kılanlar" diyoruz. Doğrudur bu ama tek ölçü değildir. "Sağlıklı adamı bir göster" deyince sağlıklı olması için yumruğu kuvvetli olması yeterli oluyor mu? "Gözüne bak bakalım iyi görüyor mu gözü?" "E gözü çok iyi." "Kulağına bak." Sağlığın ölçüsü sadece yumruk sıkmak mıdır, iyi görmek midir sadece sağlıklı adam ölçüsü? Bir laboratuara koyuyorsun kanında bin tane hastalık çıkıyor. Sağlıklı olmak, "her açıdan iyi olmak" demektir. Öbür türlü "yumruğu iyi" dersin, "gözü iyi görüyor" dersin, çünkü bir çeşit ölçüyorsun.

“İyi Müslüman sabah namazını kılan insandır” sözü yeterli değildir. Sabah namazını kılan iyi Müslümanlığın iyi şartlarından birini yerine getirmiştir. Evlatlığı iyi olan aynı zaman da iyi Müslüman’dır. Namazla beraber, oruçla beraber, hacla beraber aynı zamanda babalığı-anneliği iyi olan iyi Müslüman’dır. İyi Müslüman’ı camide aradığımız gibi dükkânında da aramak zorundayız. Camide en ön safta durduğu gibi dükkânında da en sadakatli, vefalı, hilesiz safta durmalıdır. İyi Müslüman, Ramazan orucunda belli olduğu gibi damatlığında da belli olur; kayınpederliğinde de belli olur. İyi Müslüman kadın, tesettürü ile belli olacağı gibi gelinliğiyle de belli olur. Çünkü İslam, dağ başı dini değildir. İslam, camilere hapsedilmiş bir din değildir. İslam, orman dini değildir. İslam, Medine’de doğmuştur, Medine’de kalmak için gönderilmiş bir din değildir. Bütün dünya için, insanlık için, anadan doğan herkes için gelmiş dinin adı “İslam Dini”dir.

Biz İslam’ı Medine’ye hapsederek cinayet işlemiş oluruz. Mekke’de Kâbe’nin etrafında tavaf etmek İslam’ın emirlerinden bir emirdir, yüce bir emirdir. Ama dünyayı da Allah’a kulluk etrafında çevirmek en az tavaf kadar mübarek bir emirdir. İslam’ı eğer biz bir emri ile alıp yola devam edersek bir çocuk doğarken ebe, eline bebeğin kolunu almış, kolunu kesmiş “çocuğu yakaladık gidiyoruz” der. Çocuğun gerisi anasının karnında, ebe koparmış elini “Çocuk geldi.” diyor. Çocuk gelmedi çocuğun eli geldi.

Ramazan-ı Şerif’te iftar vermek ve bunu tek başına İslam zannetmek, sadece bebeğin elini alınca “bebek geldi” demek gibi bir şey. Şu kadar ayeti olan Kur’an’ın kaç ayetinde, kaç emrinde iftar vermek var? İftar vermek kaçta kaç? Sahur yemeği kaçta kaç?

İslam hayattır. Nerede nefes alıyorsa insan, orda Allah’ın hükmü olmalıdır. Birinci safta görünmek nasıl Müslümanlıksa camide iken, ticarete de komşular tarafından “Vefalı, sadık, yalanı yok, hilesi yok. İflas eder, batar ama hile yapmaz.” dedirtmek Müslümanlıktır. “İslam, cenazelerde Yasin-i Şerif okuyup gözyaşı akıtmaktır.” dersek bu iftiradır. Ama elbette cenaze gününde mahşeri hatırlamak, ölümü hatırlamak, “Eyvah!” demek, Yasin-i Şerif’i okumak yapılması gereken Müslümanca işlerden birisidir. Düğün günü de Yasin-i Şerif okuduğun zaman, Yasin’e göre düğün yapabildiğin zaman, ağlarken hatırladığın Allah’ı gülerken de hatırlayabildiğin zaman Müslümanlık vardır demektir. Camilerde “Allah” dediğin gibi plajlarda da “Allah” demek, caddelerde yürürken de Allah ile beraber yürüyebilmek Müslümanlıktır ve “bu süper bir Müslümanlık, ashabi kiram Müslümanlığı” filan değildir, normal Müslümanlıktır. Çünkü Müslümanlık budur. “Vay be ne Müslümanlık varmış adam camideki takvası ile caddede yürüyor.” Nasıl olacaktı ki Müslümanlık? Bu hiç bulunmaz bir Müslümanlık değil. Zaten normal Müslümanlık budur. Ama biz mahşer yerinde başımıza bela olacak şeyleri düşünürken sadece Ramazan günü sıcak var diye oruç yiyenleri “Vay kıyamet günü ne çekecekler!” diye düşünüyoruz. Sofraya oturduğunda o sofradakiler ile huzur içinde olmayan, lokmaları evlat sıkıntısından dolayı boğazından geçmeyecek şekilde sofrada matem ile oturan anne baba da Ramazan günü oruç yiyen bir insan gibi mahşer sorunu demektir.

Biz, Allah’ı ve Peygamber’ini başımızın tacı ettiğimiz gibi Allah’ın ve Peygamber’inin “bunu da başınızın üstüne koyacaksınız” buyruğuna, her ne dediyse onu da başımızın üstüne koymamız gerektiğine iman edeceğiz. Maşallah! Maşallah! Nazarlık Müslüman! Sakalı var, bıyıkları kısa kesilmiş, mübarek sarığı da var. Allah! Sabahleyin de Kur’an okuyarak evinden çıktı ama uğradığı yerlere lanet yağıyor. Sabah Kur’an ile akşama kadar şeytanla! Akşam yatarken de Mülk Suresi’ni okuyor ama.

İnsanla buluştuğu zaman bela adam, baş başa kaldığı zaman Allah ile melek gibi adam. Böyle şizofrenik şahsiyet, Müslüman şahsiyeti değildir. Tam bilakis insanla baş başa kaldığında Allah’a iman

etmiş bir mü'min olduğu alnından okunmalı. “ سِيَمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ ” simgeleri yüzünden okunan insanlar Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in ashabıdır. Secde simgesi insanın yüzünden okunmalıdır. Sabah namazı kılmış insan akşama kadar Allah'ın zimmetindedir. Yatsı namazını kılmış insan sabaha kadar Allah'ın zimmetindedir. Allah'ın zimmetindeki insan, hem dışarıdan ona bakıldığında koruma altında olduğu bilinmelidir hem de o “ben kiminle beraberim şimdi” diye hiç unutmadan akşama kadar ayak basmalıdır, sabaha kadar yatağına girmelidir.

Kardeşlerim,

Bu sözlerim ile vurgulamak istediğim şudur: Müslümanlığı Rabb'imizle baş başa yaşadığımız bir din olarak algılayamayız. Müslümanlık, Allah'a teslim olup insanlarla beraber yaşadığımız bir dindir. Müslümanlık anamızla, babamızla, çocuklarımızla, kardeşlerimizle, komşularımızla sosyal varlığımız gereği bulunduğumuz her neresi ise oradaki insanlar ile yaşadığımız bir dindir. Bu yaşadığımız beraber olduğumuz insanların Müslüman olması veya olmaması, kâfir olması veya başka bir mantıkta olması bizim Müslümanlığımızın kalitesini değiştirmez.

Biz öyle bir dine mensubuz ki Medine-i Münevvere'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in Kabr-i Şerifi'nin yanında hangi huşu içerisindeyse bir müşrik mezarlığından, Hıristiyan mezarlığından geçerken de o Müslüman'ız biz. Medine'ye girdiğimizde değişik bir kimlik sahibi olup Medine'den çıkarken kıyafetlerimizi orada bırakmıyoruz. Yani “Medine'ye girerken şöyle bir laboratuara girerken maske taktıkları gibi, hijyenik kıyafetler giydikleri gibi Medine'ye girerken de böyle giriyoruz, çıkınca da kıyafetler de orda kalıyor.” Böyle bir Müslümanlık asla düşünemeyiz. Bu Müslümanlığa, İslam'a, Kur'an'a iftiradır. Bunu sözlü olarak yaptığımız zaman da iftiradır, eylemlerimiz bunu yansıttığı zaman da “eylemlerimiz ile dine iftira ediyoruz” demektir.

Müslüman, Allah'a iman ettiği için Allah'a iman ettiği değerleri insanlar üzerinde sergileyen insandır. Kâfire karşı şiddetli, mü'mine karşı merhametlidir. Annesinin-babasının karşısında yok durumundadır. Kardeşleri ile sıla-ı rahim bağına Allah'ın emaneti olarak korur. Kaynanasıyla, kaynatasıyla, damadıyla, gelini ile arada Allah'ın adı bulunduğu için ilişki içerisinde bulunur. Kaldı ki zaten Müslüman; ölse de zulmetmez insandır. Müslüman; haksızlık etmez insandır. Müslüman; Allah'tan korktuğu için vurup ezebileceği birine dokunamayan bir insan olarak muamele yapar. Gücü yettiğine göre değil haklı olup-olmadığına göre karar verdiği zaman Müslüman Müslüman'dır. Bu kararını da nefesine ve hırsına göre değil Allah'ın Şeriat'ına göre verir.

Kardeşlerim,

Bugün yaşadığımız sorunlarımız elbette listelendiğinde Yahudilerin, Siyonistlerin dinimize ve dindaşlarımıza, İslam'ımıza, Müslümanlığımıza zulümde birinci sırada oldukları besbellidir. Bunu zaten kör olan da görüyor. Elbette dünyanın şer güçleri Müslümanlığımıza ve insanlığımıza göz dikmişlerdir. Bu doğrudur. Bunu ne inkâr edebiliriz ne de bu inkâr edecek kadar uzak bir ihtimal. Gözümüzün önünde, başımızın üstünde kılıçları-silahları ile asırlardır bizi tehdit ediyorlar. Allah'a kul olmanın bedelini en ağır şartlarda ödetiyorlar. Bu doğrudur ama bizim sorunumuz, başımızdaki belalar sadece Siyonizm, Yahudiler, dünyanın şer güçleri, elinde para bulduranlar ve silah fabrikası tüccarları filan değildir. Bunlar sorunlarımızdan bir sorundur. Bizim insanlarla ilişkilerimizde de sorun var çünkü benim sorun dediğim şey; kıyamet günü Rabb'im'in huzuruna çıkarken benim karşıma problem olarak çıkacak, dosyalarım önüme konduğunda “bak bunlar senin işlerin” denecek şeylerdir. Elbette Yahudi'ye karşı

niçin cihat etmediğim, Siyonizm'in hilelerine karşı neden gevşek davrandığım muhakkak sorulacak. O zaman ben sorun olarak bunu görüyorum. Ama kıyamet günü Rabb'im bana anamla, babamla, kardeşlerimle, kaynanamla, kaynatamla ilişkilerimi soracaksa eğer "Bana Siyonizm'den sorun canım, ben Siyonizm bölümüne çalıştım" mı diyeceğim? "Ben sözel imtihanına girmek istiyorum, sözel çalıştım." dersin bu dünyada. Mahşerde sözel çalışmak, sayısal çalışmak filan yok. Sözel-sayısal her bölümden imtihana gireceksin. "Getirin Yahudi'yle ilgili bölümü, ben size anlatayım." Var mı öyle demek kıyamet günü? Yahudi ile ilgili bölümü de getirecekler, sanal âlemdeki yazışmaları da getirecekler; "Senin filan sayfadaki yazıların, fotoğraflarını bunlar." diyecekler. "Onlar sanal âlemde." Var mı sanal âlem? Orada gerçek âlem onlar hep. "Getirin bir Yahudi'yi boğayım" mahşer yerinde demek kolay. Merak etme melekler onu boğacak sana bırakmazlar zaten. Ama "getirmeyin babamı karşıma" da diyeceksin o zaman. Anandan babandan kaçacağın manzara da var.

Orada on metre karelik köy tarlasından dolayı senelerdir yüzleşmediğin, konuşmadığın kardeşinle karşılaşacaksın. Aynı annenin rahmini paylaştığınız hâlde, aynı ananın çocukları olduğunuz hâlde üç kuruş etmez şeyden dolayı senelerce selamlaşmadığın insanlar gelecek kaşına. "Ya çekin dünyada gördüğüm yok sizi, burada nerede karşıma çıktınız" mı diyeceksin? "Ne zaman barıştık ya? Çek git! Biz zaten küsüz." demek yok orada. Çünkü çekip gidilecek yer yok. Her yer Allah'ın nazarı altında. Kaçacak yer yok. Sağın, solun, önün, arkan her yerin cehennem. "Ben sözel çalışmıştım, sözel getirin soruları." Görürsün sözel mi dizel mi çalışıyor orada? Nasıl çalıştığını göreceğiz orada. Maazallah!

Bunun için kardeşlerim, bu sözlerim acı olabilir. En başta kendi nefsim, çevrem olmak üzere acı olabilir. Bu din, Allah'a iman edilen ama insanlarla bu dünyada yaşanan dindir. İnsanla ilişkini kopararak dindarlık yapamazsın. Allah'a iman ediyorsun Allah bu imanını çevrende görmek istiyor. İnsanı, insanların içindeyiz, kaderimiz budur. Allah bizi ne melek, ne cin ne de hayvan olarak yaratmamıştır; insansın. Çıkıp anandan okyanusa kaçıp okyanusun dibinde yaşasaydın sen böyle bir derdin olmazdı ama anandan çıktın ananın kucağına oturdun. Kucağına oturduğun ananı silip atamazsın bir daha. Ekmeğini yediğin babanı yok sayamazsın. Senden önce, senden sonra aynı annenden çıkıp bu dünyaya gelen kardeşlerini yok sayamazsın.

Biz Allah'a imanımızı Allah ile baş başa insanlardan tecrit edilmiş bir iman olarak sanki algılıyoruz gibi görüntü var. Neden? Neden böyle bir görüntü var? Bunu söyleyen birisi yok. Böyle yazı yazan birisi yok ama mesela; bir insan ahirete gittiğinde, öldüğünde arkasından konuştuğumuzda "İyi namaz kılardı ha! Hep camide en ön saftaydı, imamdan önce gelirdi." diyoruz ama karısına dünyayı zindan ettiği için, karısının yüzünü görmemek için mi camiye imamdan önce giderdi bunu düşünmüyoruz. Niye camiye en önce giderdi? Kur'an okumak için mi? "Ya bu evdekileri görmeyim." demek için mi?

Biz ahirete giderken tabuta bir kişi koyuyoruz zannediyoruz. Tabuta koyduğumuz adamın yanında bir de dosya var. Hani o gelir gelmez "hoş geldin" diyenler var ya orada nekir-münker; onlar oraya dosyayla geliyorlar. O dosyada kaç kişinin adı var? Biz, ahirete gönderdiklerimizin yanında gitmiş olabileceğimizi düşünmemiz lazım.

İslam, insanlar üzerinde tecelli ediyor. Müslümanlığımız evimizde belli olmalıdır, Müslümanlığımız camimizde elbette belli olmalıdır. Müslümanlığımız sıla-ı rahim bağımızın bulunduğu akrabalarımızın yanında belli olmalıdır. Canım Peygamber'im sallallahu aleyhi ve sellem: "Bir Müslüman'ın cenazesinde şöyle bir dört kişi Allah için şahitlik etsin cennete girsin" diyor. Ne kadar kolay bir şey yahu dört kişi nedir be! Dört kişi ile adamı ipe götürürüz biz burada ama bu şahitliğini

Allah'a yapacak. "Yirmi senedir komşuyuz, evlatlarımdan daha yakındır bana" desin komşusu. "Bu üçüncü katta otururdu, ben ikinci katta otururdum, bunun merdivenden indiğini ben hiç duymadım. Atlayarak mı gitti camdan? Hiç bu merdivenden inerken bizi rahatsız etmedi." desin bir komşu; önemli olan budur. "Selam verdiğimiz zaman kendimizi cennette hissederdik. Bu selam mıdır, sarılmak mıdır anlayamazdık; öyle tatlıydık." deyiversin arkadaşın. Senin iş ortağın "İş ortağımız şu kadar senedir beraberiz; ben ona yanlış yaptım ama o bana hiç yanlış yapmadı. Allah razı olsun." deyiversin.

Camiye yüz tane ihtiyar öğle namazı kılmaya gelmişler, "cenaze var çıkın dışarı" denmiş dışarı çıkmış. Gitmesen çok ayıp, mecbur cenazeye katılıyorsun. "Nasıl bilirsiniz?" "İyi biliriz." "Gördünüz mü bu adamı hiç?" "Yok!" "Kim bu ölü?" "Erkek niyetine niyet ettik işte." "Nereden iyi bildin bunu? Nereden iyi bildin?" Zaten "Allah'ın belasıydı." diyen kurtuldum diye cenazesine yanaşmıyor. Hak sahipleri oraya uğramıyor. Bu yalan şahitlere de Allah inandı, tuttu kulunu meleklerle cennete gönderdi. Böyle bir tiyatro dünyada oynanır mı ki ahirette oynansın? Bu dünyada bile oynanmaz bir tiyatro.

Kardeşlerim,

Hiç lamı cimi yok bu işin. İnsanlar elbette Allah'ın hükmünün değişme nedeni değildirler. İnsanlar toplanıp "iyi" deseler Allah ona inanacak hâli yok; "kötü" deseler inanacak hâli yok ama Allah bizi insanlarla imtihan edecek. Bunu herkes böyle bilmelidir.

Çevremizdeki, başımızdaki insanların bizim imtihanımız olduklarını, bizim de onların imtihanı olduğumuzu bilmek zorundayız. Ve bir insanla kan, süt ve hısımlık bağımız bu üç bağdan bir tanesi ne kadar yakınsa kan nedeniyle, süt nedeniyle, hısımlık nedeniyle bir insana yaklaştıkça ben, o yakınlık yaklaştıkça Allah'a da yakınlık ve sorumluluk yaklaşıyor demektir. Çok basit. Babam yüzde yüz Allah'ın rızasının üzerinde bulunduğu adam demektir. Babamın babası, yüzde doksan sekiz Allah'ın rızası veya gazabının benim açımından üzerimde bulunduğu adam demektir. Babamın kardeşi -erkek veya kız kardeşi- yüzde seksen, yüzde seksen beş Allah'ın rızasının ve gazabının üzerinde bulunduğu adam demektir. Babamın kardeşinin çocukları -benim kuzenlerim- yüzde kırk-kırk beş Allah'ın rıza veya gazabının üzerinde bulunduğu insanlar demektir. Onların çocukları yüzde beş-yüzde on. Bu yakınlık derecesine göre.

Çocuğuyla evlendiğim kaynanam-kaynatam kıyamet gününe kadar Allah katında benim anam-babam hükmündedir. Dünyanın en berbat kaynana ve kaynatası bana rastlamış olsa bile Allah'ın Şeriatı'na göre onlarla benim annelik-babalık bağım var. "Anne" demem de caiz değil, "baba" demem de caiz değil ama statüleri anne-baba statüsüdür. Dolayısıyla onların üzerinde yansıyan ışık, Allah'ın rızası veya Allah'ın gazabı ışığıdır. Yana doğru yayıldıkça, uzağa doğru açıldıkça bu oran düşecek ama yaklaştıkça Allah'ın rızası ve Allah'ın gazabı ihtimali de yükselecek demektir.

Kızını oğluna alıp anasını-babasını tekmelemek Müslümanlıkta yok. Kızını veya oğlunu ona verip damadını veya gelinini tekmelemek yok. "Attım gitti." diyemezsin. Kendi kolunu kesip atabilirsin evladını kesip atamazsın. "Ben onu benim evladım saymamıştım" diyemezsin. Hesap-kitap kıyamet günü mantığı üzerinden olmalıdır.

Aziz Kardeşlerim,

Bu yörünge içerisinde kaynanalar ve kaynatalara bir yer bulmak zorundayız. Kaynanalar ve kaynatalar da kendilerini bir yere oturtmak zorundadırlar. Yalnız, evlatlar kaynana ve kaynatalara bakarken kaynanalar ve kaynatalar evlatlara bakarken yörenin, örfün, nefislerin oluşturduğu mantıkla değil; bu, birbirimize sürtünmeden yaratmayı emreden Allah'ın nazarıyla bakmak zorundayız.

Kaynana veya kaynata, damat veya gelin, Allah'ı bir kenara bırakıp mobilya mantığıyla veya kamuoyu yörüngesinden karşısındaki tarafa baktığı zaman işte en başta söylediğim “kıyamet günü sadece Ramazan günü niye oruç yedin sen” diye insanların hesaba çekileceğini zanneden ama “Kaynanana veya kaynatana, damadına veya gelinine ağzındaki lokmayı niye zehir etmiştin sen?” diye bir sorgulama yapılmayacağını zanneden anlayış karşımıza çıkar. Kıyamet günü en çetin savaşlardan birisi, bu savaşlardır.

Nice insanlar haccettikleri hâlde, iyi infaklar yaptıkları hâlde kızlarını aldıkları anaları çöpe attıkları için veya kızını verdikleri damatlarını zindanlarda çürüttükleri için, tımarhanelik ettikleri için haçlarına rağmen, oruçlarına rağmen, okudukları Kur'an'a rağmen, birikmiş dağlar gibi sevaplarına rağmen dünyada yüzüne tükürdüğü damadına hediye edeceği için o sevapları kıyamet günü ayazda kalacaklar.

Gelinine karşı kullandığı galiz ifadelerden dolayı, kaynanasının dedikodusuyla bir ömür çürüttüğü için, kaynatası hakkında iftiralar ettiği için, hayatında bir kere haram işlememiş olduğunu zannettiği bir mahşer yerine gittiğinde en büyük haramlardan birisi olan iftira suçundan cennete mesafeler boyu uzaklarda kalacak. Hüsrân budur işte. İflas budur. Bir de suratına tükürdüğü damadına veya gelinine vermek var ya o namazları, o zaman çift standart bu, çift zarar. Maazallah!

Asla unutamayız: Biz Rabb'imizin bu dünyadaki imtihanını en büyük çapta insanlarla ilişkilerimiz üzerinden yaşıyoruz. Bu ilişkilerimiz bağımız yaklaştıkça derinleşiyor. İlişki derinleştikçe de Allah'ın hesabı ağırlaşiyor. Ömründe bir defa hac yaptın. O bir defalık hacda Mekke'de Endonezyalı biriyle tanıştın. “Nasılsın, iyi misin? Türkler iyi mi?” “He ya. Siz de iyi misiniz?” din kardeşliği oldunuz. Hiç unutmuyorsunuz bu kardeşliği. Mesajlar gönderiyorsun, o sana mesajlar gönderiyor. Türkiye'ye davet ettin. Maşallah! Ne güzel din kardeşliği. “Kaynatanla en son buluşmanın üzerinden kaç sene geçti hacı abi?” Onunla aran iyi değil. Endonezya kaç bin kilometre mesafede, haçta kaç dakika buluştun? Birbirinize bir bardak zezem suyu ikram ettiniz. Bunu unutulmaz bir gerekçe görüp vefalı davranman iyi, güzel bir şey ama hayatının kaç milyarda birine tekabül edecek bu.

Kızını aldığı insan, kızıyla bir hayat yaşadığı insan, seninle Endonezya'da mı buluşmalıydı? Veya kız verdiği insan, Afrika'ya sadaka gönderdiği yetim bir gariban çocuk kadar mı kıymetli değil Allah katında? İşte bu atmosfer, bir kaynanalar-kaynatalar, bir damatlar-gelinler sendromu oluşturuyor kardeşlerim. Karşılıklı dinlediğin zaman gelinini bir anlatsın yani Ebu Leheb'in karısı bile ondan daha iyi olabilir. Öyle bir gelin buna rastlamış. Kendisi de yanlışlıkla dünyaya indirilmiş, aslında göklerdeki bir melek o. Yanlışlıkla, projede yanlışlık olmuş dünyaya gelmiş. Melek yani! Bakma insan olarak yaratıldığına. Zaten bu mübalağadan hatanın onda olduğu anlaşılıyor. Çünkü damadına veya gelinine de o, çokbilmişlik ve hiç hatasızlık üslubuyla konuşuyor belli ki. Ara sıra da ikna olsun karşısındaki diye “biz de insanız hata edebiliriz ama yapmadık bugüne kadar” yani aslında tevazu sahibi, olsa hatasını da kabul edecek. Bu söz de zaten çapkın hırsız sözü. “Bizde hata olsa biz de kabul ederiz canım. İnsanız. Bizim de kaynanamız-kaynatamız vardı. Melek gibiydik onların önünde.” Hay mübarek! Çıksa adam mezardan senin çapkınlık yıllarını bir anlatsa.

Bu Ümmeti Muhammed, ahiret korkusuyla uykuları kaçan bir ümmettir. Ahireti yok sayıp dünyadaki laf kalabalığına göre haklı olacağını zanneden bu Ümmet'in dışındaki ümmetlerdir. Çünkü dedikoduyla, laf kalabalığıyla haklı olabileceğin yer dünyadır. Hiçbir damat, hiçbir gelin, hiçbir kaynana veya kaynata melek değildir. Masum değildir. İnsan bu! Sorun, bu tarafların birbirlerini olduğu gibi kabul etmemelerinden kaynaklanıyor.

Gelin almayı, çoban köpeği almak olarak zannedemezsin sen. "Biz damadımızla çok ilgilendik." İnsanla ilgilendin. Bu insan da zaten ara sıra sabah namazına da kalkmıyor. Ara sıra Allah'a karşı da eğriliği olan biri, ara sıra sana da eğrilik yapacak demektir. "Biz ona çok iyi davrandık." Allah da sana çok iyi davranmıştı. Kaç namaz kaçırdın hatırlıyor musun? Kendi kaçırdığın namazları Kadir Gecesi sildiriyorsun aklınca. Bir Kadir Gecesi de damadının beş senelik dosyalarını kapat. Devletler bile ara sıra vergi affı çıkarıyorlar. "Alamayacağım bari barışayım vatandaşla" diyor. Sen de ara sıra damadını affet, gelinini affet.

Allah'tan yüzde yüz affeden Allah olmasını istiyorsun, sen senden aşağıdakileri yüzde bir bile affetmek istemiyorsun. Düğünde ucuz ince bilezik takmış hâlâ onu konuşuyor. "Ben ona düğünde bilezik takmıştım." Hay Allah razı olsun! Ne cömertmişsin sen! Taktığın bir bilezik, onu tasma gibi boğazına takıp süründürmek istiyorsun bilezikle. Keşke hiçbir şey takmasaydın. Zaten sen onu kızı vermek için değil, geline vermek için değil "kaynana, damat bilezik taktılar" dedirtmek için takmıştın. Melekler görmedi mi zannediyorsun. Gerçekten bir şey verecek olsaydı milletin önünde zavallıyı teşhir etmezdin. Geldiği zaman evde verirdin.

Kardeşler,

Bütün kaynanalar ve bütün kaynalar! Bütün damatlar, bütün gelinler! Hepimiz insanız. Bağırsakları olan, bağırsaklarında necaset dolu olan mahlûklarız biz. Birbirimizden meleklik bekleyemeyiz. Bu çılginca bir bekleyiştir. Birbirimizden peygamber sabrı da bekleyemeyiz. Kimsenin adı Eyüp değil. Kimse Nuh değil. Biz, o çapta birbirimizden sabır beklemeyiz; o çapta sabır yapmak zorunda olduğumuzu biliriz.

Bu Ümmet, bu büyük Ümmet, bütün insanlık için çıkarılmış olan bu Ümmet, insanlığın sulhu ve salahı için ömür bitirmek zorunda olan bu Ümmet, bir gelin idare edemedikten sonra "İsrail'in Filistin'de ne işi var" demeye vallahi hakkı yoktur. Elli metre karelik bir evde oğluna aldığı kızı idare edemedikten sonra, milyonlarca kilometre karelik İslam toprağını sana niye emanet etsin Allah?

Kalite testimizi çocuklarımızla ilişkilerimiz, gelinlerimiz-damatlarımızla ilişkilerimiz, kaynana-kaynana sabırlarımız üzerinden yapabiliriz. Uzağa gitmeye gerek yok. "Filan yerde büyük kargaşalar varmış." Nerede? "Filan ülkede birbirini yiyormuş Müslümanlar." Siz Yahudi misiniz? Siz de Müslüman'sınız. Zumlayıp senin eve baktığım zaman aynı kargaşalar senin evde de var. Dört nüfussunuz kıyamet kopuyor. Maazallah kırk nüfus olsanız dinamit olacaksınız hepiniz, ev havaya uçacak. Elli milyonluk ülkede kavga varmış. Olmayacak mı canım? Dört kişilik evde haftada dört seans kavga yapılıyor.

Sofra kuruluyor, sofraya zindan oluyor herkese. Yatılacak, yatma saatinde kavga var. Kalkma saatinde zaten bombalar patlasa kimse kalkmıyor. Ana bir âlem, baba bir âlem, çocuklar başka bir dünyada; dört kişilik evsiniz. Kırk milyonluk bir ülkede insanlar kavga etse ne olur?

Bu ülkeler evlerimizin büyütölmüş şekilleridir. Ülkeler de küçölöp küçölöp küçölöp bir ev oluyor zaten. Evlerimizdeki göröntü böyle iken filan ülkedeki kargaşayı konuşamayız. Buna hakkımız yoktur. Tilki tilkinin kuyruğuyla niye alay etsin? “Filanca filanca ile niye barışmıyor?” Sen gelinin ile niye barışmadın? “Bu nasipsiz gelin, bizim kıymetimizi bilmedi.” Onun rakibi de öyle biri işte. Başkasının tavuğu ile uğraşmaya gerek yok. Kendi kümesimize bakmak zorundayız.

Hiçbir kaynana adayı, hiçbir kaynata adayı kendi doğurduğu çocuğu masum, melekler gibi tertemiz diye garanti edemediği sürece ki edemez, ederse aptaldır zaten. Bu çocuk yirmi yaşında, normal standartlarda altmış senesi daha var. Yirmi senesine bakıp altmış senesini nasıl melek gibi diyorsun ki sen? Yalan konuşuyorsun. Peygamber aleyhisselam “akşamdan sabaha kadar insanlar dinlerinden bırakıp gidecekler” diyor. Yani “on iki saatliğine bile kimsenin dininin garanti olmadığını” söylüyor. Sen oğlunun reklamını yaparken “Kâinata gelmemiş. Bir İsa aleyhisselam geldi o da yok şimdi zaten, göklere kaldırıldı. Bir de bunun oğlu sırada mübarek.” İyi ki adı “Mehdi” değil yoksa “Mehdi” diye onu damat diye ortaya çıkaracaktı. Yalan, billahi yalan! İnsan, bağırsaklarında necaset bulunan biri olduğu sürece “Ey Allah’ın gökten indirdiği melek!” diye tanıtılamaz kimseye. Hiçbir anne-baba kendi çocuğuna bu garantiyi vermezken-vermemeliyken aynı pozisyonda olan başka bir anne babanın çocuğunu garantili almamalıdır. Ne yapmalıdır? Kaç yaşında bu? Yirmi yaşında. Yirmi senelik sabıka kayıtlarına bakmalıdır. Yirmi senelik sabıka kayıtları ne ise ona şükredip almalıdır.

Sen anne ve baba isen -gerçekten ana ve baba isen- dikkat et Allah’ın Şeriat’ı “Bu aldığı kızın da anası-babasının.” diyor sana. Bu ne demek? “Karşılıklı oturalım elimi öpsün bayramlarda” demek. Bırak bu ucuzculuğu Allah aşkına ya. Bir eve bir gelin geldiği zaman -senin oğlun bir kızla evlendiği zaman- sen o kızın babasının, annesinin. Bu ne demek? “Elimizi öpsün, kahvemizi yapsın.” demek. O demek değil. “Kendi evladına nasıl analık-babalık yaptıysan ona da yapacaksın.” demek. Bu pencereden baksana bakalım. Kendi çocuğun kırk defa yanlış yapsa “hay haylaz çocuk Allah ıslah etsin” diyorsun da başkasının çocuğu olan, senin çocuğunun eşi, işe yaramaz bir iş yaptığında “Fesuphanallah! Bunu nasıl yetiştirmişler?” niye diyorsun? Sen annesinin babasının. Anneliğini-babalığını kendi çocuğuna uyguladığında merhametle muamele edilir. “Zamane çocuğu ne olacak buna da şükür.” Başkasının çocuğunun da anası-babası oldun Allah’ın Şeriat’ına göre. O merhameti nereye götürdün sen ya? Ne kadar cılız bir merhametin varmış, kendi çocuğuna harcadın bitti hemen. “Fıss!” dedin merhametin bitti. Bunun elbette gelin tarafından, damat tarafından bakarkenki penceresi de var. Kendi annenin ve babanın önünde Allah’tan sonraki en büyük hak sahipleri olarak bakıp onlarla cedelleşirsem Allah beni cehennemine atar diye korktuğun gibi sana yeni bir anne baba olarak Allah’ın sunduğu bununla yolculuk yapabilirsin, bu senin kıyamete kadar mahremindir.

“Bu senin kaynanan evet, kendi doğuran anan değil ama kendi annen gibi yakınsın ona. Yanına oturabilirsin, kucaklaşabilirsin, beraber hacca gidebilirsiniz sen de onun evladı hükmündesin” diyen Allah’ın senden ana ve baba hukukunun inceliklerini onlara da uygulamanı da isteyeceğini niye anlamak istemiyorsun? Kaynanalar en dikenli çiçekle sembolize edilmiş olabilirler. Kaynanadili diye çiçek çeşidi bile var. Tutulmaz edilmez kürekle ancak itilir sağa sola bir çiçek doğru, buna itiraz edemeyiz. Kaynanalar bu kültürü oluşturmuş olabilirler. İslam’ın camilere hapsedildiği mantıktan dolayı. Biz İslam’ı camilerden şehirlere, evlerimize, caddelerimize, ticarethanelerimize getirmeye çalışan nesil olacağız inşaallah. İslam’ı hapsedildiği yerlerden sokulmak istenmediği yerlere getireceğiz. Evlerimizi camileştireceğiz. Her mü’minin evi bir cami gibi olduğu zaman Allah’ın dini ile şeytan üzerimizde tasallut kuramayacak demektir.

Bir evlat olarak kendi anneme ve babama karşı nasıl bakacağımı Allah bana öğretti, Peygamber’i öğretti. Ama bir evlat olarak ben kendi annem babam olmadıkları hâlde elbette hukuk olarak annem babam durumunda da değiller. Ama benimle evlenen eşim, benim cennet anahtarım, benim gömleğim o. Ben de onun gömleğim. Biz birbirimizin gömleğiyiz. Biz birbirimizin ateşini söndüren itfaiyecileriz. Benim sayemde o cennet kazanacak. Onun sayesinde de ben cennet kazanacağım. Onun bana tebessümü sadaka, benim ona gülücüğüm sadaka, o beni öpse ben onu öpsem melekler bunu ibadet görüyorlar. Böyle birini doğuran ve bana hediye eden elbette belli bir naz sahibi olacak. Bir simit hediye etmedi ki. Bir oyuncak hediye etmedi ki. Bana cennet kadar değerli belki de cennetimin en büyük sebeplerinden biri olan kızını hediye etti. Oğlunu hediye etti. Keşke o hediye ettikten sonra becerip ‘bir daha mahşerde görüşürüz çocuklar hadi selamünaleyküm’ deyip gidebilme nezaketini gösterseydi. Keşke bunu yapabilseydi. Yapamadı. Yapmazsa yapmasın. Onun eksikliği, beceriksizliği benim kalitesizliğim olmamalı.

Nasıl hacda ayağına bassa da birisi “bu mübarek yerlerde ses çıkarmayayım diyorsun. Zaten kaç gün buradayız ki. Bu dünya da kaç günlük bir yerdir? Kaynanan ayağına da bassa, kafana da bassa ses çıkaramayacaksın, sabredeceksin. Sabır çünkü sadece Filistin’deki mü’mine zulmeden Siyonizm’e karşı değildir. İmtihan nerde ise Allah senin nabzını nerede ölçmek istiyorsa sen orada mü’min olmalıydın. Keşke bu Ümmet kaynanalarıyla, kaynatalarıyla, gelin ve damatlarıyla ömür çürütmeseydi de enerjimiz keşke evlerimizde bitmese de sokaklara, caddelere, Filistin’e götürece kadar enerjimiz kalsaydı. Keşke tansiyon nedenimiz evlerimizdeki hanımlarımız, kocalarımız, kaynanalarımız, kaynatalarımız olmasaydı da Allah yolunda cihad etmekten nabzımız patlasa, tansiyonumuz yükselse, şehit olup gitseydik.

Bu dünyada hiç kimse kaynanasıyla kavga edip sinir sistemi bozulup hastaneye düştüğü için şehit olacak hâli yoktur herhâlde. Gelinine sinirlendiği için sağlığı bozulan kadın kıyamet günü şehitlerle beraber dirilmeyecek, aptallarla beraber dirilecek. Sabırsızlarla beraber dirilecek. Allah’ın imtihanını anlamayanlarla beraber dirilecek. “Nişandayken çok iyiydi. Düğünde çok güzeldi” diye aldanışıyla dirilecek o. Kendi doğurduğunu melek, başkasının doğurduğunu canavar gören akılsızlığıyla dirilecek.

Rabb’im beni Ebu Cehil’le imtihan ettiği zaman mü’min görmek istiyorsa hazırım ya Rabb’i! Eğer Rabb’im beni tank paletlerinin altında Allahuekber diyerek şehit olup gittiğimi görmek istiyorsa hazır olmayıp da ne ederim ben? Eğer Rabb’im beni kendi doğurduğum çocuğumla imtihan etmek istiyorsa “Ey Rabb’im sen Nuh’u da imtihan etmiştin kazanmıştı. Beni de kazandır ya Rabb’i” der dağlara çekilir, sessiz sedasız ağlarım ama asi olmam Rabb’ime. Bir çuval inciri batırmam. Eğer Rabb’im beni eşimle imtihan etmeyi murat ettiyse “başüstüne Rabb’im” derim. “Başüstüne” derim. Rabb’im beni eşimin anasıyla, eşimin babasıyla imtihan etmek istiyorsa eşimin abileriyle imtihan etmek istiyorsa ben ne hakla Rabb’ime itiraz ederim ki? İmtihan seçmek hakkım mı benim? Ben: “Ya ben direksiyondan imtihana girmek istiyorum. Yazılı imtihanı bırakın ehliyetimi getirin” mi diyeceğim? Mü’min olmak, Müslüman olmak seçme hakkı bıraktı mı bende? Ben kusursuz olayım, zulmetmiş olmayayım, “zalim” diye melekler beni bir kenara yazmasınlar. Karşımdaki da keşke zalim olmasaydı. Keşke o da mazlum durumda olsaydı. Keşke benimle arasında bu ters ilişki bulunmasaydı. “Ama ben ne edeyim? Ben kendi imanımı, kendi cennetimi kurtarmak zorundayım” derim ve huzur içerisinde olurum. Bin bir çile içinde iken bile. Çünkü hayat budur, imtihan budur.

Kardeşlerim,

Kaynanalar ve kaynatalar birinci derecede sorumludurlar. Çünkü yeri geldiğinde böyle uzatıyorlar ya ellerini. Damadının, gelininin elini öpen var mı? Herkes oturur oturmaz hele misafirlikte

filan mübarek eller hemen böyle el öpme törenleri yaparken. Belgen ne? "Büyüğüz büyük." Büyük ne demek? Sabrı da büyük demek. "Ya bu bela bir tip." Ya zaten belaya sabredilir. Çay içerken sabır mı yapıyormuş, tatlı yerken "ha sabır biraz daha yiyelim bu tatlıyı" deniliyor mu? Belaya, musibete sabredilir. Sabır Nuh'un sabrıdır. Örnek de Nuh'tur, Eyüp'tür aleyhisselam.

Kaynanalar ve kaynataalar gâvur, mülhit, dinsiz, alkolik, sarhoş birine rastlamadıkları sürece ahlaki zafiyetleri, gençlikleri, delikanlılıklarını idare etmek zorundadırlar. "Yasal haklarım" diye diretirsene o da şeytani haklarını kullanır. İdare edeceksin. Kaynana ve kaynata iki göz çok olur diye birini kullanmayacaklar. İki kulak çoktur biriyle duyacaksın. Böylece şeytana koz vermeyeceksin. Hiçbir kaynana veya kaynata "elhamdülillah becerdik damadımızı cehenneme yuvarladık" diye sevinmeyecek kıyamet günü herhâlde. Beddua ederken, ilişkileri koparıırken "elhamdülillah, becerip dağıttık bu aileyi" mi diyeceksin? "Bize iyisi rastlamadı" demesin hiç kimse. Kimseye aradığı rastlamaz bu dünyada. Kâfirler hariç. Onlara Allah aradıklarından fazlasını verir. Çünkü tek yiyip içecekleri yer burası. Kıyamet günü dırıldır etmesinler diye onlara her istediğinden fazlasını verir Allah. Mü'minin iddiası var: "ben cennet istiyorum Rabb'im" diyor. "Cennet istiyorsan burası cennet değil istediğin yere git" denir mü'mine, deniyor da nitekim. Kaynana olmak; sabretmektir.

Burada kardeşlerim, belli başlı kaynana kaynata hatalarını zikretmek istemiyorum. Çünkü her ailenin kendine mahsus sorunları vardır. Ama her şeyden evvel bizim zamanımız bir evde gelinle yaşama zamanı değildir. Bir; gelin: "sen de benim anamsın, ben hizmet ederim" dese de: "sağol yavrum" de başka evde çocukları evlendirmek lazım.

İki; çocukların düşüp kalkmasına fazla müdahale etmesin kaynanalar kaynataalar. Zırt pırt askeri talimatlar vermek için, akşam teknil almak için gelen kaynana olmasın. Bir anne yirmi yaşına kadar çocuğunu, kızını eğitemediyse ondan sonra zaten ne eğitecek? Her akşam on beş dakika telefon "şuraya şunu koy". Bir çorba yapmayı öğretememişsin şimdi telefonla çorba yapma dersi veriyorsun. Neredeydin şimdiye kadar? Çocuklarımızı askere gönderdiğimiz gibi evlendirip baş başa bırakmakta fayda var. Anne iyi niyetle çorbayı öğreteyim, kaynatası geldi aman onlara çay ikramını öğreteyim derken burnunu sokuyor. Bu burun sokma emanet ettiğin kızın kendi dirayetinin zayıf kalma nedeni oluyor. Sana hep destek alma mecburiyetiyle bağlı kalıyor. "Ben yokum, selamünaleyküm, eyvallah" de çekil git, üç dört defa yanlış yapsın, kaynatasının çayına şeker diye tuz katsın, bir iki yüzü kızarsın, şu olsun bu olsun, kendi kolu kırılсын yen içinde kalsın, düşse kalka yürümeyi öğrensinler. Yirmi senede veremediğini yirmi günde vermeye kalkma. Nereye, ne zaman, nasıl gideceklerini sen belirleme.

Kızını verdiysen ver, kızını ver. Oğlunu evlendirdiyse adam yerine koy oğlunu. "Bizimki daha çocuk." Niye evlendirdin madem çocuk? Devlet ona "oy kullan" diyor "şu kadar kalabalık bir kitleyi idare etme yetkisi verecek kişileri seç" diyor, sen domates mi yiyecek, biber mi yiyecek onu bile seçtirmiyorsun çocuğa. "Maaşları yetmez" iflas etsinler, akılları başlarına gelsin, bir dahaki ay bak nasıl iktisatlı harcıyorlar. Zırt pıt çocuklara ek ödenek vermemek lazım. Geçinin, işinize bakın, amelelik yap. Düşmeyen kalkmayı öğrenemiyor. Düşsün, kalksın.

Elbette anne çocuğu doğum yaptığı zaman gider, yardım eder, moral verir ama kızını doğum yapıyor, bu da doğumhanede. Bebek büyüdü neredeyse okula gidecek hâlde kızına desteğe gidiyor. Nerede analık, nasıl annelik ruhunu tadacak bu? Seni annen tarlada doğurmuştu adeta. Ne ebe, ne bir şey görmemişti sen o şartlarda büyüdün. Çocuklarımıza iyilik yaparken işkence yapıyoruz. Şahsiyetlerinin gelişmesini, iradelerini güçlenmesini engelliyoruz, başımıza dert ediyoruz.

Kardeşlerim,

Herkes "ben iyiyim, benim kaynanamla kaynatam bela adamlar." Bazen de "kaynatam Allah dostu bir adam ama kaynana da iř yok." Gya adil davranıyor ya hani doğruyu söylüyor tam. Peygamber'imın sallallahu aleyhi ve sellem bu itirazlara cevabı var. Buhari'nin rivayet ettiği bir hadisi şerifte insanın kim olduğu tarif ediyor. Buyuruyor ki: "İyi insan kendisine iyilik yapana iyi davranan değildir, kötü davranan akrabaya iyi davranan insan iyi insandır. " brn herkes yapar zaten. Ama Muhammed aleyhisselamın okulundan mezun olanlar kaynanadili gibi kaynanaya bile melek gibi bir damat ve gelin olarak karşı dururlar. Çünkü onlar mmeti Muhammed'in delikanlılarıdır. Bela bir damada merhamet kanatlarını açmış kaynanalar ve kaynataalar mmeti Muhammed'in kaynanaları, kaynataalarıdır.

Ve sallallahu ve selleme al seyyidina Muhammed ve al âlihi ve sahbihi ecma'in.

Vel'hamdlillahi Rabb'il âlemin.